

קבא א מיי פ"ו מהל'
גניבה הל' קט סג
עשין פ"ו טו"ש"ע ח"מ ס'
שנה סעי' י':
קבא ב מיי' שם טור
ש"ע שם ספי' יא':
קבא ג מיי' שם טו"ש"ע
שם סעי' י':
קב ד טו"ש"ע ח"מ ס' יא'
סעי' יא':

לעזי רש"י

יפינ"ץ [פינ"ץ]. הפירוש.
לעזי"ץ [לעזי"ץ]. גירס.
לוי"ש [לוי"ש].
פקעות (של חוט).
טריימ"ש [טריימ"ש].
חוט גרב. שרימ"ש
[טריימ"ש]. גירלין (של
פשתן לא טור). פליט"ש
[פליט"ש]. [ל'ד].
רוננו"ש
[רוננו"ש].
שקטנו מהגור בשבת
עבודו. שרימ"ה
[שרימ"ה]. משרו. טריימ"א
[טריימ"א]. פקעות.
פליינ"א. מקצוה.

מוסף רש"י

קצרא שמייה. קצרי, כן
שנים נלשו ישמעאל הם
סנסין, שמעו אומיים על
שם שמקלין בגדי אמר
כשדוסין אותן בגליטון
גמים, שקורין פולני"ה,
והינו דמתגמלין עין כולל
(ש"צ ח) עולה דקצרא
(תננות כ"ב).
הדרן עלך מסכת ב"ב

רבינו הגנאל

ת"ר אין לוקחין מן הגרדי
לא נירין ולא עירין ולא
פונקין ולא שירי פקעיות.
פי' עירין, צמר שנותנין
בראש הקנה שמולכין
בו את הערב שלא יצא
הערב מן הקנה אלא
על יד על די. פונקין,
ערב. פקעיות, גלומרא,
בגד מנומר, של מינין,
כדאמרין שחור על גבי
לבן. ולא שירי פקעיות.
פי' קיבורא בארמית
וסיסא בלישנא דרבנן,
וה"א פיקה בלא עירין.
ת"ר אין לוקחין מן הצבע
לא אותות ולא דוגמאות.
פי' חוטין של אורגים
שמשמין משום אות.
ופי' אותות, הגזול צמר
שמראה בו צבעי דוגמאות
היינו גימו שמראה בו. תנן
רבנן אין לוקחין מוכיין מן
הטורק מפני שאינן שלו,
ובמקום שנהגו להיות
שלו, ובכל מקום לוקחין
כדי כר מלא מוכיין שלו,
מלא מוכיין, מאי טעמא,
דקנהו בשנייה. אמר ר' הוה
שחור על גבי לבן נוטל
הכל והן שלו. אמר רב

ולא יטיל בו יוסר מג' חזינן. דרך הסורקים לתת לולאות של טוי
במחט לאורכו של בגד שמתחו בהן כשהוא נסרק וחוצבו במקלות
וכשנגמר וזולטין אותו מקום הלולאות שנמתח שם משהו אותן
ונוטל אותן הקצועים לעצמו כדאמר לקמן ואשמועינן תנא שלא
יפתרם לאותן לולאות במחקה כדי
שלא יוכל למתחו יותר מדאי אלא
ג' חזינן יפינ"ץ בלע"ז ג' תפירות
במחט: ומשויהו. מקום הבליטות
שנמתח שם נוטל במספרים: אפילו
עד טפה. ליטול ממנו לרעות רחבות
טפח: אלימי. גסין שנים: גלימא.
טלית העשויה לכל יום וכשהוא
סורק לשמו נוחה ליקרע מהר:
פרבלא. עשוי לכבד ולגוי וכשהוא
סורק לשמו נחא יותר: גלימא
משויהו לארכו. כלפרישית לעיל:
המיוגא. אינו נראה אלא שני ראשיה
התלויין לכך משהו לחצה צ' ראשיה
התלויין: ה"ג אטווי ואסווי חד או
דלמא אטווי ואסווי פרי. מנהג
מופר אומן להוליך ולהציא המחט
בצגד קודם שימשוך כל החוט וקא
מבעיא ליה הכך ג' חוטין דקמני מי
משיצא הלכה והוצאה מד להו
להו ג' הולכות וג' הוצאות א"ד
הולכה והוצאה תרי חשיב להו:
אירין. דרך הגרדי להניח אמר בקנה
של ערב כדי שלא יצא הערב מן
הקנה לכאן ולכאן והוא של צעה"ב:
נירין. לניר"ץ: פקעיות. לוי"ש"ל:
פונקלין. טריימ"ש שעושין ליריעות
הנארכות מעומד ואין עושין להו קנה
כדרך הגרדין: בגד מנומר. כלומר
אפילו מנומר בצבעים הרבה אע"פ
שרגלים לדבר שנגזז האמר מן בגדים
שארז לוקחין מהן דקניניהו צשינו:
טווי ו אריג והיינו אירין דאמרן לא
יקח אס טלא"ה הגרדי לוקחין דקניניהו
צשינו: ארוג מצעי. הא ה"ל טווי
קודם לאריג: סיני. שרשיות שרימ"ש
דלל טוואן קודם לכן: אסות.
כשמציאין לו בגד ללבוש חותך ממנו
מעט לפני צעליו לידע אס יקלוט
את הצבע ופעמים שמעכבו אצלו
ושכחו צעלים: דוגמאות. שמציאין
לו הצעלים אמר ללבוש ומציא עמו
מעט אמר לבוש ואומר מה צבע
לי: פלוסי אמר. שמש מן הגזיה'
האמר מעט מעט: אצל לוקחין
ממנו בגד ללבוש. דבגד שלם
לא גבז ואי נמי גבזו קנייה צשינו:
טווי ובגדים. והכך דוגמאות

שטוואן או עשה מהן בגדים לוקחין: השפא טווי שקלינן בגדים
מצעיה. הא אין בגדים אלא"כ טוואן: נמטי. לצדין פליטר"ש
בלע"ז ואין שם טווי: הקיעועין. רוניור"ש בלע"ז שמקלע מן העור
סביב: והפלושין. אמר המלוש מן העור: אמר העולה מן שטף
המים שלו. דדבר מועט הוא
ואפקורי מפקר ליה: קלרא שמייה
וקלרא שקיל ליה. הכובס נקרא
קצרי בלשון ארמי וקלרא שהוא
מקלר מן הצגד אינו שקיל ליה ודידיה
הוא: הכל עולין למנין סבלת. אותן
שלושה חוטין אס לא קרנן הכובס עולין
למדת מלא קשר גדול שצריך להרחיק
את תכלת של יציאת משפט הצגד
במסכת מנחות (דף מ"ג). קפיד
עלייהו. ונוטלין: מלא המחט. מלא
אורח המחט: וחזן למחט. שכל זמן
שאין מן החוט אלא מלא המחט
מזומנס אין יכול לתחצו בצגד:
בצרייתא גרסינן ומטלינן שהיא
פחוטה מג' על ג': לסיכא. חזין
שפירשנו למעלה: פחוטה מלאן למאי
חזי. הא אין יכול להפוך המחט
ולתחצו: מגירה. שיר"ה בלע"ז וסכין
הוא שיש בו פגיונות הרבה וקוללת
מהר: הנפסק צמגירה. פסקי עגים
שהעץ ארוך ופוסקו: מקדח. טריימ"א
והיוצא משם דק כעפר: רהיטני.
פליינ"א: והגנרי צמגירה. דק דק
שהיא משרת צמקוס חתך דק כעפר:
חד הוא דאיכא. ורצתי היא ומשרת
שפאי גסין: מספסי אבנים. מרצע
אותן ומחליק אותן: מפסגי אילנות.
כשיש בהן ענפים יותר מדאי קוץ
אחת מצנימים והיינו פיסוג לשון
דילוג והרצבה: יקוף שיך ציהגא
כמו ונקף סכמי היער בצדול (ישעיה
י: היגא. סנה: ומנכשי זרעים.
נוטלים ירקות מצנימה: ועודרי
ירקות. כשהן מכופות יותר מדאי
נוטל אחת מצנימים כדי שיהא מקום
להרכיב ולהתפשט: חויו. שמת של
מצוזה חטין ושערין צעודן ירק:
מסא מחסיא. מקום צהמות הוא
זרעיין למרעה טוב:

הרי אלו אמר רבא באתרא דתנא דתנא דתנא דתנא דתנא דתנא
באתרא דתנא ברא חד הוא דאיכא וקרו לה מעעד: ואם היה עושה אצל כו': ת"ר מסתתי אבנים אין בהם
משום גזל מפסגי אילנות מפסגי גפנים מנקפי היגי מנכשי זרעים ועודרי ירקות בזמן שבעה"ב מקפיד עליהם יש
בהן משום גזל אין בעל הבית מקפיד עליהן הרי אלו שלו א"ר יהודה כשות וחזיו אין בהם משום גזל
באתרא דקפדי יש בהן משום גזל אמר רבינא ומתא מחסיא אתרא דקפדי הוא:
הדרן עלך הגוזל בתרא וסליקא לה מסכת בבא קמא

(א) [נמנות עו. גדה סג].
(ב) [ע' רש"י עמית סט:
ד"ה קלרי] א בס"א:
טווא, ד) בס"א: למה,
הגהות הב"ח
(א) גמ' טווי ובגדים:
(ב) שם וחזין למחט:
(ג) רש"י ד"ה טווי ואריג
והני אירין דלמחט:

גליון הש"ס

גמ' ולא יטיל יותר מן
שלוש חובין. מפירוש ש"י
השע' ו' מ' נראה להגירא
כאן חוסי: שם אבטוי
ואתויי חד. וענין זה
מנחות דף ע"ז ע"א וענין
זה ביבולתמי פ"ג דסוכה
הלכות ח': שם איבעיא
להו מלא מחט כעין זה
חולין ד' ל"א ע"א:

רבינו הגנאל (המשך)

יהודה הני חוטי קצרה
שמה קצרה שקיל להו
הכל עולין למנין תכלת.
פיר' ובגנן שלשולי
התכלת בכנף הטלית
כמלא קשר גדול, ואמ'
רב יהודה ואילו חוטין
דשמייהו קצרה עולין
למנין כמלא קשר גדול
יצחק בריה היה קפיד
ולא היה מניחם בחשבון
מלא קשר גדול. החיט
ששיר מן החוט כדי
לתפור בו חיוב להחזיר
לבעלים, ואוקימנא מלא
מחט וחזן למחט כמלא
מחט. מטלית שהיא שלש
על שלש בזמן שבעל
הבית מקפיד עליהן הרי
הן של בעל הבית וחייב
להחזיר כול'. קצרא שמייה
וקצרא שקיל ליה. פי'
הני שני חוטין או ג'
שחורין שהן על גבי לבן,
קצרא שמייה שהן קורין
להן בשביל שהן דבר
קצר ומעט, וקצרא שהוא
כובס שקיל להו, והכל
עולין למנין תכלת, פי'
דבעין לשלשולי התכלת
בכנף הטלית כמלא קשר
גדול, ואמר ר' יהודה
ואלו חוטין דשמייהו
קצרא עולין למנין מלא
קשר וגדול, יצחק בריה
הוה קפיד ולא הוה
מניסן בחשבון מלא
קשר גדול. זה פי' ר"ח
ז"ל. מה שהחרש מוציא
במעעד והנפסק במגירה.
פי' מעעד קופיץ קטן
ומשהו בו הנסרים וקוצץ
החתיכות קטנות, מעשה
ידי הרש בעעוד. מנכשי
זרעין ועודרי ירקות. פי'
חופרי ירקות. [הדרן עלך
הגזול ומאכיל וסליקא
לה מסכת בבא קמא]